

Grenzenloos

Eerste druk, september 2012
© 2012 Raynauld Minkema

ISBN: 978-90-484-2600-3
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

GRENZENLOOS
RAYNAULD MINKEMA

Proloog

Met een luide klap zette Henk zijn halfvolle bierglas op de bar, een zachte krak kwam uit het hout.

‘Moet dat zo hard, Henk?’ vroeg de grote, dikke barman met een klank in zijn stem alsof hij het antwoord, dat niet zou komen, wist.

Henk stak een sjekkie aan, blies een gelukzalige wolk en keek indringend naar zijn jeugdvriend.

‘Teun, je raadt nie wa ik heb gesien.’

Met een zucht draaide Teun zijn ogen naar het viezige gezicht van Henk, de man die net zo onsociaal sprak als dat hij eruitzag.

‘Door geschreeuw werd ik gewekt, hè, ik pakte m’n plaffert en in me onderbroek, hup, zo naar buiten, klaar om de hufters die me wakker moakte te knallen, weet je wel.’

Teun glimlachte flauw, de verhalen van Henk begonnen met stoere praat, draaiden rond stoere praat en eindigden in nog meer stoere praat.

‘Zo op de straate was die wijf tege dr vent aan et skreeuwen, en die gozert, Teun... Die gozert! Koelbloedig, jong! Trouwes... Volges mij ken je em. Hoe-eet ie...’

Henk dacht na en nam nog een hijs van zijn sjekkie. Alle mannen in Treestad kwamen in zijn salon, hij kon ze ook nagenoeg allemaal bij naam. Enkele keren was er een man geweest die in stilzwijgen aan de bar zat, drie glaasjes dronk en vertrok. Teun kon dat verschijnsel, altijd mannen die rust wilden van hun bazige vrouw. Normaal vertelden deze mannen uiteindelijk toch hun frustraties tegen iedereen, maar niet deze man. Deze man was stil gebleven. Het moest de man zijn geweest die Henk bedoelde.

‘Ah! Frans! En die wijf heet Charlotte, ofzo. Tenminste... Heette Charlotte...’

Teun keek verbaasd naar Henk. De stem van zijn maat werd zachter

bij het einde van de zin, iets wat ergens aangaf dat het verhaal geen onzin zou zijn.

Daarbij, zelfs Henk zou er niet op durven komen om in een lulverhaal iemand te laten sterven die niet echt dood was. Net zomin als de dood van iemand misbruiken om zelf een sterk verhaal te vertellen. Teun begon daadwerkelijk naar Henk te luisteren.

‘Ze hadde echt strijd, da wijf van hem was aan het skreeuwen, Teun. Eng. Ik wis weer woarom ik nie zo een wijf wil.’

Ja, en omdat geen vrouw ooit met zo’n gore vetklap als jou haar leven zou delen, dacht Teun lichtelijk geamuseerd, algauw weer in zijn oude stemming vervallend bij de realisatie dat hijzelf wat dat betreft hetzelfde probleem droeg.

‘Die Frans stond doar en keek haar gewoon aan, jong. Kalm, jong! Zelfs ik was bang, moar die vent liet et nie merke. Ik snap da wijf van em wel, da zou bij mijn ook op me zenuwe werke.’

Henk dronk in een slok de laatste helft van zijn glas leeg, hij hoefde niet eens wat te zeggen tegen Teun die het glas meteen volschonk.

Hij hervatte zijn verhaal nadat hij een laatste hijs van zijn sjekkie nam.

‘Die strijd werd heftug, tenminste als je dat wijf hoorde skreeuwen. Net zo een gespannen gedoe en vanuit het niks, zomoar ineens, stond er een vent doar! Zo tusse ze.’

Teun keek ongelovig naar Henk.

‘Joa, neuh, niet dat ie doar zo ‘poef!’ was. Kijk... Niemand zag dat ie tussen ze in ging lope. Als lucht, snappie? Tenminste, zoals ie doar stond, was ie echt. Hij droeg ook zo een zwart kleed over em, wat nog gekker woas, omdat ie daarom juist gezien ha moete zijn.’

Met een ongelovige blik bleef Teun naar Henk kijken, maar in de ogen van de man die zijn sjekkie op de grond met zijn voet uitdrukte, was iets te zien dat Teun niet vaak erin had gevonden.

Eerlijkheid.

‘En was er dan niemand anders die dat zag?’

‘Joa, natuurlek! Zat lui! Edo stond an de andere kant van de straat met dat vriendje van em... eh... Je weet wel, die kleine... De familie Maks, op die ouwe van ze na dan... Enne vraag et moar na, niemand zag em. Tenminste, ze zage em pas zodra ie doar stond.’

‘Ja, dat is heel raar, ja... Maar hoezo is Charlotte dan dood?’

‘Et engste moet nog kome...’

Teun begon het verhaal daadwerkelijk interessant te vinden en schonk voor zichzelf ook een glas bier, dat was iets wat hij eigenlijk nooit deed, drinken voor de zonsondergang.

‘Die roare vent, spreidde zijn arme’.

Henk deed hetzelfde met zijn eigen armen om er een beeld bij te geven.

‘En Frans en Charlotte begonne te trille. Ik wilde m’n plaffert pakken, moar opeens was ie weg, die vent. Of zoagen we em nie meer, ook vreemd. Et woas nie dat ie was verdwenen, meer alsof ik em nie meer kon zien, snappie?’

‘Uhm...’

‘Ik wist dat ie doar was, moar dan moest ik em zoeke.’

‘En vond je hem?’

‘Neuh, er gebeurde iets, die vent boeide me nie meer.’

Henk draaide een sjekkie, duidelijk om tijd te hebben zijn woorden zorgvuldig te kunnen kiezen. Hij wist dat hij bekend stond als een grote verhalenverteller, maar dit was duidelijk echt gebeurd en hij wilde voor een van de weinige keren in zijn leven geloofd worden.

‘Charlotte...’ hij likte het vloeitje dicht, ‘stond in brand.’

‘Wat?’

‘Moar alsof et hoorde. Ik bedoel... hoe zeg ik dat... Alsof da wijf van vuur was? Die kleren waren weg door et vuur, snappie, maar d’r vel leek alsof et bij et vuur hoorde. Ze leek ook geen pijn te hebben. Die was net zo verbaasd als we allemaal waren, doar nie van.’

‘En Frans?’

‘Die was van ijs.’

‘Ijs?’

‘Joa. Zijn klere waren bevroren, moar hij bewoog normaal. Die vent was levend ijs geworden.’

‘Zoals Charlotte levend vuur was?’

‘Joa, ik... denk et.’

Als Teun eerlijk moest zijn had hij heel veel moeite het verhaal te geloven, maar anderzijds was dit niet het enige rare dat er in de we-

reld gebeurde. Ook was de manier zoals Henk erover sprak, met naar zichzelf getrokken ongeloofwaardigheid, juist een teken dat er op zijn minst een kern van waarheid in moest zitten.

‘En toen...’

Dit had Teun nog nooit bij Henk gezien, hij moest stoppen om na te denken over wat hij zou zeggen. Bij een gemiddelde lulverhaal van Henk kwam er een ondoorbroken waterval van woorden uit de rottend ruikende mond van de dikkige man. Nu hij echt de beelden voor zijn hoofd terug moest halen, wist Teun eigenlijk zeker dat Henk de waarheid sprak.

‘Toen... Joa... Da wijf werd nog gestoord. Begon te skreeuwen van wat er aan de hand was en weet ik et. De vuur om er heen steeds groter, en zo.’

‘En Frans?’

‘Die gek was kalm. Hij leek helemaal niet verbaasd en wilde zelfs weggaan. Da wijf werd nog kwaaiier en rende op em af. Zodra ze op em sprong, was er effe niks te zien dan wat rook.’

‘Ongelofelijk.’

Zes glazen later was er nog steeds niemand anders in de salon, enkel Henk en Teun zaten stilzwijgend hun bier te drinken. Natuurlijk was het niet de bedoeling dat Teun zou drinken, in zijn ogen hoorde de barman niet zelf stomdronken zijn werk te doen, maar hij had de vervelende, vaak voorkomende, eigenschap om na een biertje niet meer te stoppen. Het stilzwijgen was moeilijk te doorbreken, ze wisten dat er iets vreemds gebeurde in de wereld en ze wisten niet hoe ze erop moesten reageren. Het, ver van alle andere steden gelegen, stadje Deus Ex was totaal verwoest, de overlevenden liepen over de wereld met de vreemdste verklaringen. Van ondode mensen tot een gigantisch monster gemaakt van ledematen. Teun had zelf nog niks overdreven gek meegemaakt, op de vliegende beesten na die sinds kort over de wereld trokken en hem wakker riepen.

Hij moest jammerlijk genoeg, voor de eerste keer in zijn leven, toegeven dat het verhaal van Henk zo gek nog niet klonk.

Teun merkte aan Henk dat die niet tegen de stilte kon, het gebeurde

weinig dat deze twee jeugdvrienden niks te bespreken hadden. Henk had genoeg bier op om de vreemde dingen achteloos te vergeten en simpelweg te praten over iets dat niet zo vreemd was.

‘Hebbe jij nog wa gehoord over De Doler?’

‘Nee, hij is in de buurt gezien, maar...’

‘Volgens mij is ie nie levend te pakken.’

‘Oh, nee. Ik heb hem langs zien lopen, grote vent. Er gaat een verhaal rond dat hij een bijl had gegooid naar twee premiejagers en met die worp ze allebei doodde.’

‘Dat ken nie.’

‘Ah, maar een man en een vrouw die in ijs en vuur veranderen wel.’

Henk was stil. Nog een teken dat hij de waarheid sprak. Normaal verdedigde hij zijn leugens tot op het bot.

‘Mwa... Ik weet da een sooi premiejagers op em af zijn gegaan en da geen nog leeft.’

‘Ja, zo’n vent wordt niet zomaar door een enkele premiejager gepakt.’

Een luide schreeuw van buiten staakte het gesprek. Het was geen schreeuw van angst, meer een woedende schreeuw, een schreeuw van een man die in een situatie verkeerde dat hij haatte. De beide mannen in de salon stonden op om te zien wat er was.

Een man, gebonden in touw, werd over de grond gesleurd door een paard. De man op het paard gaf een kalme indruk, terwijl de man die erachter werd gesleept zijn longen uit zijn lijf schreeuwde.

‘Niet te geloven...’

‘Wa?’

‘Dat is De Doler die zo loopt te schreeuwen.’

‘Neuh... Joah! Je heb gelijk!’

De man op het paard stopte voor de salon en stapte net zo laconiek van het paard als dat hij erop had gereden. Teun was niet blij te zien dat de man de kant van de salon opliep, wel was hij onder de indruk van de gouden revolvers. De gescheurde jas gaf aan dat deze man iets had meegemaakt dat weinigen zouden hebben overleefd.

Waarschijnlijk van het gevecht met De Doler.

‘Laat me gaan, vuile klootzak!’

De man aan de bar schoot met een gouden revolver door de opening van de deur, aan de klank van De Doler te horen landde de kogel vlakbij hem.

‘Je raakte me bijna in me kop! Wil je me dood hebbe!?’

De man plaatste de revolver terug in het holster, zeker wetend dat niemand in de stad de dwaze gedachte zou durven te krijgen om De Doler te bevrijden, en vroeg om een kop koffie.

‘Ook wat voor hem?’

Teun wees aarzelend naar buiten. De man schudde kalm zijn hoofd. Henk moest zich ermee bemoeien.

‘Ja, laat em maar lije, zou ik ook hebbe gedaan!’

Henk sloeg, redelijk aangeschoten dat hij was, op de schouder van de man. Hij werd aangekeken met een blik alsof Henk de grootste fout van zijn leven had gemaakt.

‘Je moet m’n vriend het niet kwalijk nemen, hij heeft wat drank op,’ zei Teun verontschuldigend.

De man zuchtte, wat ook enigszins op een grom leek, en draaide een sjekkie.

Teun keek naar de man, bij wie het leek alsof die grootse dingen had meegemaakt en nog wist mee te gaan maken. De man was een bijna clichématige premiejager, een van velen in het eerste opzicht. Toch was er iets dat hem anders maakte. Het kon niet de norske houding zijn, dat was wat een premiejagersleven deed. De kleding, op de gouden revolvers na, was ook precies wat er in zijn hoofd opkwam als hij dacht aan een premiejager. Het ongeschoren gezicht, de romantische, gekwelde en dolende ogen, de littekens en het simpel ogende goudstukkenbuideltje, waren allemaal dingen die hem juist totaal niet anders maakte dan iedere andere premiejager, maar het leek Teun zo flauw om het dan aan zijn uitstraling te geven. Dat zou te simpel zijn.

‘Wat is dit... Wat gebeurt er met me!?’

De Doler begon te schreeuwen, hoogstwaarschijnlijk een val of truc dacht Teun, maar de premiejager keek om en stopte zijn slecht gedraaide sjekkie terug in het pak. Henk maakte een korte sprint naar de deur en draaide half enthousiast en half geschrokken zijn hoofd naar de bar.

‘Teun! Bij deze is et ook! Hij verandert in... Zand?’

De premiejager stond op terwijl hij Henk toeschreeuwde.

‘Jij daar! Wat gebeurt hier!?’

‘Uhm... Nah... Er is een vent in een zwart pak, maar die zie je nie, of wel, maar-’

Met een snelle handbeweging haalde de man een gouden revolver omhoog en richtte het op de nu erg bang geworden barman.

‘Wat?’

Een schot en het geluid van het vallen van een lichaam.

Naast Teun, op de redelijk verrotte houten vloer, lag een raar uitzierend mannetje, gehuld in een zwart gewaad en was ook weer verdwenen.

De Doler klonk buiten, zijn geschreeuw teruggekeerd naar het normale verontwaardigde volume.

‘Wat gebeurde er met me? Wat was dat?’

Gevuld met ongeloof in zijn ogen stond Henk nog steeds bij de deur, leunend tegen de deurpost uit angst flauw te vallen.

‘Hoe... Jij... Je zag em?’

‘Hij... Stond naast me... Hoe ken da?’

Net zoals Henk was Teun ook niet meer in staat om coherente zinnen te maken en nog erger: met normale woorden te spreken.

De premiejager haalde het sjekkie uit het pak en liep de kant op van de deur.

‘Laat de koffie maar zitten.’

En hij was weg.

Terwijl Teun bibberend een nieuw glas bier voor zichzelf volschonk en Henk, eveneens trillend, bij de dode man achter de bar ging kijken, wist Teun zonder twijfel wat de premiejager zo apart maakte.

‘T... Teun... Ik ken em weer nie vinde...’

Teun draaide zijn gezicht naar de vloer naast hem, in de beweging zag hij duidelijk de dode man liggen, maar zodra hij zijn ogen erop richtte was hij ook voor hem verdwenen.

In de verte hoorden Teun en Henk de laatste schreeuwen van De Doler naar de premiejager toe.

‘Ik maak je af, Meesh! Ik maak je af!’